

РЕШЕНИЕ

№ 795

гр. София, 14.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 21.01.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Евгения Иванова

ЧЛЕНОВЕ: Цветанка Паунова

Елеонора Попова

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **11403** по описа за **2021** година докладвано от съдия Евгения Иванова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от М. Б. Б., чрез адв. А. А. от САК, против Решение от 02.09.2021 г., постановено по НАХД № 4683/2021 г., на Софийски районен съд, НО, 99 състав, с което е потвърдено издаденото от началник група към СДВР, отдел „Пътна полиция“ – СДВР Наказателно постановление № 21-4332-002107 от 18.02.2021 г., в частта, с която на касатора са наложени административни наказания, както следва: за нарушение на чл. 100, ал. 1, т. 1 ЗДвП е наложена глоба в размер на 10 лева на основание чл. 183, ал. 1, т. 1, предл. 1 и 2 ЗДвП; за нарушение на л. 100, ал. 1, т. 2 ЗДвП е наложена глоба в размер на 10 лв. на основание чл. 183, ал. 1, т. 1, предл. 3 ЗДвП; за нарушение на чл. 174, ал. 3 ЗДвП му е наложено наказание глоба в размер на 2 000 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца на основание чл. 174, ал. 3, предл. 1 ЗДвП, и за нарушение на чл. 174, ал. 3 ЗДвП е наложено наказание глоба в размер на 2 000 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца на основание чл. 174, ал. 3, предл. 2 ЗДвП.

В жалбата е изложено становище за неправилност на въззивното решение. Твърди се, че е налице противоречие в показанията на разпитаните свидетели, а като е кредитирал свидетелските показания съдът е допуснал съществено процесуално

нарушение, ограничаващо правото на защита на наказаното лице. Поддържа се, че обстоятелството, че касаторът е отказал да бъде тестван с техническо средство, както и първоначалния му отказ за медицинско изследване, не било могло да водят до извода, че същия не би дал кръвна проба в определения срок. Сочи се, че в конкретния случай лицето е било задържано за срок от 24 часа по ЗМВР и талона за медицинско изследване е следвало да бъде връчен на полицейските служители, които са задържали лицето, въпреки първоначалния му отказ, тъй като законоустановения срок е 45 минути – време, в което лицето можело да упражни волята си въпреки първоначалния отказ. Поддържа се, че след задържането Б. ,нито е отведен ,нито е бил освободен, за да може сам да се придвижи до УМБАЛ Св. А., поради което правото му да поиска лабораторно изследване е било ограничено. Иска се отмяна на въззивното решение и отмяна на процесното наказателно постановление.

В съдебно заседание касаторът не се явява и не е представляван.

Ответникът – Началник група при СДВР, не е представляван и не е заявил становище по жалбата.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА дава заключение за неоснователност на жалбата.

След като се запозна с обжалваното съдебно определение, обсъди наведените касационни основания и доводите на страните, Административен съд София – град, в настоящият си състав, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр.с чл. 63в ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

Настоящият съдебен състав намира, че въззивният съд правилно е установил фактическата обстановка в конкретния случай. Изводите досежно фактите по делото в пълна степен се подкрепят от събрания доказателствен материал. Преценката за правилност и за безспорна установеност на фактите от значение за предмета на настоящото производство почива на правилна правна интерпретация на събрания в хода на съдебното следствие пред въззивната инстанция доказателствен материал. Настоящият съдебен състав споделя установената от СРС фактическа обстановка, поради което счита, че не е нужно да я преповтаря.

Решението е валидно и допустимо, като при постановяването му не са допуснати процесуални нарушения обуславящи отмяната му. От процесуална и материална гледна точка същото е законосъобразно и не се констатира наличие на касационни основания по чл. 348, ал. 1 от НПК. Съдът подробно е изследвал развитието на административнонаказателното производство и е достигнал правилни изводи, че в хода му не са допуснати съществени процесуални нарушения. Правилен е извода, че съставения АУАН, както и издаденото въз основана него НП имат необходимото по закон съдържание, като са спазени давностните срокове по чл. 34 ЗАНН. Съдът подробно е анализирал събрания в хода на съдебното следствие доказателствен материал и е изложил в достатъчна степен мотиви по отношение на въпроса кои доказателства се кредитират с доверие и кои не. Неоснователно се твърди в касационната жалба, че са допуснати процесуални нарушения в хода на съдебното производство, изразяващи се в кредитирането на свидетелските показания, които били

вътрешно противоречиви. Действително е налице разминаване в показанията на разпитаните свидетели досежно факта дали касаторът е бил отведен до медицинско заведение за даване на кръвна проба. В тази връзка обаче, следва да се уточни, че свидетелят Л. не е заявил с категоричност, че касаторът е бил транспортиран до Окръжна болница, а е заявил предположение – „транспортирахме го мисля до „Окръжна болница“. Изразено е предположение, а не категоричност. Освен това, няма противоречие между свидетелските показания по отношение на съставомерните обективни признаци на извършените нарушения. Обстоятелството, дали касаторът е транспортиран, не променя факта, че не е представил исканите документи, нито, че на място е отказал да бъде тестван за употреба на алкохол и наркотични вещества. Противоречието, доколкото е налице такова, касае несъставомерни признаци на деянието, поради което същото не се отразява на правилността на съдебния акт през призмата на допуснато процесуално нарушение. Волята на съда и изводите му, съставени по вътрешно убеждение не са опорочени от това противоречие, тъй като то е изградено на базата на безпротиворечиви доказателства. Административнонаказващият орган и актосъставителя са спазили процесуалните правила и са издали законосъобразни актове, съдържащи необходимия минимум от информация, необходим за правилното възприемане на повдигнатото административнонаказателно обвинение и за пълноценното организиране на защитата на наказаното лице. В тази връзка съдът преценява възраженията за допуснати процесуални нарушения като неоснователни.

Безспорно са установени обективните признаци на всяко едно от нарушенията, поради което правилно и законосъобразно касаторът е санкциониран, като наложените наказания кореспондират с предвидените в съответните санкционни норми наказания. Следва да се отбележи, че съгласно Тълкувателно решение № 13 от 20.12.2021 г. отказите по чл. 174, ал. 3 от Закона за движението по пътищата на водач за извършване на проверка за наличие на алкохол и/или наркотици в кръвта са две самостоятелни административни нарушения, като в този случай е приложима нормата на чл. 18 от Закона за административните нарушения и наказания. Правилно, с оглед задължителното тълкуване, за всеки един от установените откази е определено отделно административно наказание.

В рамките на дължимата от касационната инстанция проверка не се констатира наличие на касационни основания. Решението на СРС не страда от твърдените пороци, като същото е в съответствие с приложимите материалноправни норми, а при постановяването му съдът не е допуснал съществени нарушения на процесуалните правила.

По тези съображения решението на СРС е правилно, поради което следва да бъде оставено в сила, а жалбата да бъде отхвърлена. Не са налице касационни основания по чл. 348 НПК, вр. чл. 63в ЗАНН.

Разноски от страните не са поискани, поради което съдът не присъжда такива.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК вр. чл. 63в от ЗАНН, съдът

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 02.09.2021 г., постановено по НАХД № 4683/2021 г., на Софийски районен съд, НО, 99 състав, в обжалваната част

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл. 223 АПК и не подлежи на обжалване и

протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.